weel mõne jõõnu ja plaarts oli ta lähk
ja isi Rada nüüs Rau uddu. – Nüüd olid
nad jälle poiss. – Mutu oli jõõal
Wõitse Korras, aga puid ei olnud jaal
mitte. Seda nad läksidsiwad Iwan ja
mäe pöörja metsa puid toomaja wee
toimetaja jäi jõõki Reetma. Hätikõsk
kuulis ta ukse taga jämedat häält
paluwat. „Kulla pojuke, tee ukse
lahti ja lase minn sisse.“ Ust lahti
teha nägi wee toimetaja üht – pätka
pikkust wanamest'. – Kiiwra pikkus
habemega, mis ta peran weeras. –
Weetoimetaja hakkas juure hõõlega
naerma. „Aita minn sisse pojuke,“ üt
wanamees. Wee toim: aitas. Wana me
wõttis üle Wõõgi põrmanda katla ju
Palwe pääle jäi ta jälle katla wee
pääle aidatud. „Anna mulle kulpi, m
metsa ka suppi.“ „Mõõ, mõõ kui ja

tahad, aga wiga ja Kulbi alla jaa.“
Wanamees kaabas Kord Kulbiga ja
katsal oli tühi. „Oh sina tuline sitt,
ahne päits, näljane Kaps, pühajüri
kutsikas,“ Kiruus Wee toimetaja läis wihas.
Ta jäädis uuesti pada ja keetis uue
suppi, aga ei jõõnud enne walmis
kui Kõiksed Kodu tulewad. Ja kaabas
läkkis oma õnnetust. – Kõiksed põõwad
jäi Mäe pöörja Kadu, nälle lugu
ni jõõma läkks kui Wee toimetajal.
Kolmandamad jõõwal jäi Karwas
Iwan isi Kadu suppi keetma. –
Tükk aja pärast kuulis tema
paluwiselt häält ukse taga. „Kulla
pojuke lasemminn sisse.“ Iwan
ütles „Kes sind siia aitas, see aitab sind
sisse Kah.“ Kapsti, oli wanamees jões
ja katla juures. Kui Kulbi kõkkis
jõõmiseni wacketasid nad jõnu, siis